

KINH 1216. KIÊU MẠN¹

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Cấp cô độc, rừng cây Kỳ-đà, nước Xá-vệ. Bấy giờ, Tôn giả Bà-kỳ-xá tự cho trí tuệ của mình có khả năng nói hay, rồi đối với những vị² phạm hạnh thông minh khác sanh tâm kiêu mạn, sau đó liền tự tâm nghĩ: ‘Ta bất lợi, sẽ không được lợi, bị khổ không được vui, ta tự cho mình có trí tuệ, mà đối với những người phạm hạnh thông minh khác khinh mạn. Bây giờ ta nên nói kệ sanh lòng yếm ly’, liền nói kệ:

*Cù-đàm không kiêu mạn,
Đoạn mạn khiến vô dư;
Không khởi giác tưởng mạn,
Chớ thoái lùi sanh hối.
Đối người không che giấu,
Sát mạn rơi địa ngục³;
Chánh định hay trừ ưu,
Thấy đạo trụ Chánh đạo.
Tâm này được hỷ lạc,
Thấy đạo tự thâm giữ;
Cho nên biện không ngại,
Thanh tịnh là chướng cái.
Đoạn trừ tất cả mạn,
Khởi minh tất cả nơi;
Đối Tam minh, chánh niệm,
Thần túc tha tâm trí.*

Khi Tôn giả Bà-kỳ-xá nói kệ sanh lòng yếm ly rồi, tâm được thanh tịnh.

M

-
1. Pāli, S. 8. 3. Pesalā-atimaññanā. Thera. 1219-1222. Biệt dịch, N^o100(251).
 2. Nguyên bản: ư pháp 一一k; theo đoạn dưới, nên sửa lại là ư bỉ 一一.
 3. Pāli: mānahatā nirayaṃ papatanti, những người hành kiêu mạn dọa địa ngục. Mānahata, mạn mang đi, bản Hán đọc là mānahana, mạn giết hại.